अत्यद्भुततमं ब्रह्मन् लोमहर्षणमर्ज्जुनः। भवेन सह संग्रामं चकाराप्रतिमं किल। १५२
पुरा प्रहरतां श्रेष्ठः संग्रामेष्वपराजितः। यच्छ्रुत्वा नरसिंहानां दैन्यहर्षातिविस्मयात्।
शूराणामपि पार्थानां हृदयाणि चकम्पिरे। यद्यच्च कृतवानन्यत् पार्थस्तदखिलं वद।
नह्यस्य निन्दितं जिष्णोः सुसूक्ष्ममपि लक्षये। चरितं तस्य शूरस्य तन्मे सर्व्वं प्रकीर्त्तय।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ कथयिष्यामि ते तात कथामेतां महात्मनः। दिव्यां कौरवशार्दूल महतीमद्भुतोपमां।
गात्रसंस्पर्शसम्बद्धां त्र्यम्बकेण महानघ। पार्थस्य देवदेवेन शृणु सम्यक् समागमं। १५२५
॥ युधिष्ठिरनियोगात् स जगामामितविक्रमः। शक्रं सुरेश्वरं द्रष्टुं देवदेवञ्च शङ्करं।
दिव्यं तद्धनुरादाय खड्गञ्च कनकत्सरुं। महाबलो महाबाहुरर्ज्जुनः कार्य्यसिद्धये।
दिशं ह्युदीचीं कौरव्यो हिमवच्छिखरं प्रति। ऐन्द्रिः स्थिरमना राजन् सर्व्वलोकमहारथः।
त्वरया परया युक्तस्तपसे धृतनिश्चयः। वनं कण्टकितं घोरमेक एवान्वपद्यत।
नानापुष्पफलोपेतं नानापक्षिनिषेवितं। नानामृगगणाकीर्णं सिद्धचारणसेवितं। १५३०
ततः प्रयाते कौन्तेये वनं मानुषवर्ज्जितं। शङ्खानां पटहानाञ्च शब्दः समभवद्दिवि।
पुष्पवर्षञ्चानु महन्निपपात महीतले। मेघजालञ्च विततं छादयामास सर्व्वतः।
सोऽतीत्य वनदुर्गाणि सन्निकर्षं महागिरेः। शुशुभे हिमवत्पृष्ठे वसमानोऽर्ज्जुनस्तदा।
तत्रापश्यद्द्रुमान् फुल्लान् विहगैर्व्वल्गुनादितान्। नदीश्च विपुलावर्त्ता वैदुर्य्यविमलप्रभाः।
हंसकारण्डवोद्गीताः सारसाभिरुतास्तथा। पुंस्कोकिलरुताश्चैव क्रौञ्चबर्हिणनादिताः। १५३५
मनोहरवनोपेतास्तस्मिन्नतिरथोऽर्ज्जुनः। पुण्यशीतामलजलाः पश्यन्प्रीतमनाऽभवत्।
रमणीये वनोद्देशे रममाणोऽर्ज्जुनस्तदा। तपस्युग्रे वर्त्तमान उग्रतेजा महामनाः।
दर्भचीरं निवस्याथ दण्डाजिनविभूषितः। शीर्षञ्च पतितं भूमौ पर्णं समुपयुक्तवान्।
पूर्णे पूर्णे त्रिरात्रे तु मासमेकं फलाशनः। द्विगुणेन हि कालेन द्वितीयं मासमत्ययात्।
तृतीयमपि मासं स पर्णेनाहारमाचरन्। चतुर्थे त्वथ संप्राप्ते मासे भरतसत्तमः। १५४०
वायुभक्षो महाबाहुरभवत् पाण्डुनन्दनः। ऊर्द्ध्वबाहुर्निरालम्बः पादाङ्गुष्ठाग्रधिष्ठितः।
सदोपस्पर्शनाच्चास्य बभूवुरमितौजसः। विद्युदम्भोरुहनिभा जटास्तस्य महात्मनः।
ततो महर्षयः सर्व्वे जग्मुर्द्देवं पिनाकिनं। निवेदयिषवः पार्थं तपस्युग्रे समास्थितं।
तं प्रणम्य महादेवं शशंसुः पार्थकर्म्म तत्। एष पार्थो महातेजा हिमवत्पृष्ठमास्थितः।
उग्रे तपसि दुष्पारे स्थितो धूमाययन्दिशः। तस्य देवेश न वयं विद्मः सर्व्वं चिकीर्षितं। १५४५
सन्तापयति नः सर्व्वानसौ साधु निवार्य्यतां। तेषां तद्वचनं श्रुत्वा मुनीनां भावितात्मनां।
उमापतिर्भूतपतिर्व्वाक्यमेतदुवाच ह ॥ महादेव उवाच ॥ न वो विषादः कर्त्तव्यः फाल्गुनं प्रति सर्व्वशः।
शीघ्रं गच्छत संहृष्टा यथागतमतन्द्रिताः। अहमस्य विजानामि सङ्कल्पं मनसि स्थितं।
नास्य स्वर्गस्पृहा काचिन्नैश्वर्य्यस्य तथायुषः। यत्तस्य काङ्क्षितं सर्व्वं तत्करिष्येऽहमद्य वै।